

عنوان مقاله:

کاربرد استنتاج بهترین تبیین در تفسیر قانون

محل انتشار:

پژوهش نامه حقوق اسلامی، دوره 21، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمد صالحی مازندرانی - دانشیار گروه حقوق خصوصی دانشکده حقوق دانشگاه قم، قم، ایران.

پیام محمدی میرعزیزی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشکده حقوق دانشگاه قم، قم، ایران

خلاصه مقاله:

تفسیر، روش علم حقوق است و خود زیرشاخه هایی دارد. هر یک از این خرده روش ها دارای مبانی ای هستند و از ابزار و فنونی استفاده می کنند که با مبانی مذکور سازگاری داشته باشد. یکی از این خرده روش ها در علم حقوق، روش تفسیر نظام مند است. مبانی اصلی این روش تفسیری، تفسیر بخشی از متن بر اساس سایر بخش ها است، به نحوی که انسجام و یکپارچگی متن حفظ شود. یکی از فکرافزارهایی که در این روش به کار می رود، استنتاج بهترین تبیین است. این شیوه استدلالی از سه مرحله گذر می کند: ابتدا قرائن و شواهد را مشاهده می کند؛ سپس جهت توضیح و تبیین آن قرائن، حدس ها و فرضیه هایی ارائه می دهد و در نهایت از میان این فرضیات رقیب، بهترین فرضیه را انتخاب می کند. منظور از بهترین فرضیه، فرضیه ای است که توان توضیح بیشترین قرائن را داشته باشد و از پیچیدگی کم تری برخوردار بوده و با نظام حقوقی نیز سازگار باشد. این روش استدلالی، علی رغم ناشناخته بودن نامش، در علم حقوق بسیار مورد استفاده قرار می گیرد. پژوهش حاضر می کوشد این شیوه استدلالی را به لحاظ منطقی توضیح دهد و جایگاه آن را در علم حقوق تحلیل نماید و با ارائه مثال هایی عینی، نحوه کاربرد آن را روشن تر کند.

کلمات کلیدی:

استنتاج بهترین تبیین، تفسیر، فرضیه، استدلال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1044519>

